

Școala Oremii

REVISTĂ PEDAGOGICĂ-CULTURALĂ

a Asociației Învățătorilor din județul Arad.

Apare lunar, afară de lunile : Iulie și August.

CUPRINSUL:

T. Mariș: Spre un nou ideal.

Pedagogice-Culturale.

M. Coșoroabă: Spiru Haret.

T. Mariș: Curba frecvență după vârstă a diferitelor ocupațiuni cu cari s'ar îndelednici copiii în afară de orele de clasă.

G. Marcu: Reorganizarea Școalei primare.

G. Rediș: Educația voinții în Șc. primară.

P. Belean: „Copiere“, lecție practică.

Diverse.

Organizarea învă. în Cehoslovacia

Cărți și reviste.

Informațiuni.

Comunicări oficiale.

Biblioteca Cent. a'ă
Raională Arad

Redacția: Str. Oituz No. 30. Arad.

Administrația: Casa Învățătorilor Bdul Carol I No. 66.

Abonamentul anual 60 Lei. 1 exemplar 6 Lei.

„Școala Vremii“

REVISTĂ PEDAGOGICĂ-CULTURALĂ

MEMBRI FONDATORI:

Pavel Dirlea, Ioan Cădăriu și Sava Bărbătescu.

COMITETUL DE REDACȚIE:

Director: Teodor Mariș

Administrator: Eugeniu Spinanțiu.

Membri: Dimitrie Boariu, Nicolae Cârstea, Constantin David, Lazar Igrışan și Iulian Lucuța.

COLABORATORI:

Fl. Ștefănescu Goangă, Prof. Universitar Cluj; N. Mărgineanu, asistent Univ. Cluj; Ion Nisipeanu, prof. București, I. F. Buricescu, prof. București, I. Stanca, profesor; Ascaniu Crișan, dir. liceului Moise Nicoară; S. Spălbereanu, f. inspector școlar; Iosif Moldovan, f. inspector școlar; C. Bală, profesoară; A. Vălfah, inv.; George Marcu, inv.; I. C. Lascu, inv.; A. Băicălă, inv.; T. St. Vicol, inv.; P. Zoșiu, inv.; I. P. Crivăț, inv.; I. Pordea, inv.; A. Volungan, inv.; I. Marinescu, inv.; I. Jianu, inst.; A. Păpureanu, inv.; M. Ionescu, inv.; G. Tudor, inv.; Sp. Vâneșă, inv.; Gh. Redișt; M. Florescu, inv.; V. Olariu, inv.; I. Riza, inv.; Al Amancei, inv.; M. Coșorobă, inv.; A. Billo, inv.; I. Schuch, inv.

Manuscrisele nu se mai înapoiază.

Anunțuri și reclame se primesc după învoială.

Manuscrisele, revistele pentru schimb și cărțile de rețenț
se trimit pe adresa: Dlui **Teodor Mariș, prof. Arad str.**
Oituz No. 30.

Corespondența privitoare la administrație: abonamente
schimbări de adresă, revistele înapoiate etc. se trimit pe adresa
Administrației: **Casa învățătorilor Arad Bdul Carol I No. 6**
pentru Dl. **Eugeniu Spinanțiu.**

„Scoala Vremii“

REVISTĂ PEDAGOGICĂ-CULTURALĂ

a Asociației învățătorilor din județul Arad.

Apare lunar, afară de lunile: Iulie și August.

Spre un nou ideal.

Comparând felul de a munci în școala de azi cu felul în care s'a muncit în școala antebelică, se constată că muncii de azi îi lipsește însuflețirea, entuziasmul, care ar trebui să emaneze de la învățător.

„Nu mai sunt învățătorii de odinioară“ — înțelegând aici și pe cei mai vechi, cari în trecut au muncit cu mult zel și voie bună — ni s'a spus adeseori chiar de către învățători.

Vor fi fără îndoială mai multe cauze, cari au potolit entuziasmul dascălesc de ultimă dată. Dar greutatea și inconvenientele de multe feluri, au fost totdeauna, ele însă n'au putut stinge entuziasmul dascălului român de pretutindeni, în vremurile antebelice. Prin urmare altundeva trebuie căutată cauza lipsei de entuziasm la dascălii zilelor noastre.

Entuziasmul antebelic a fost alimentat de idealul național: întregirea neamului, la început conștient, iar mai târziu chiar inconștient, intrând în categoria instinctului de conservare de neam a fiecărei generații de învățători, tendința de realizare a acestui scop.

În ținuturile subjugate idealul național eră trezirea și susținerea conștiinței naționale în toți fiii neamului, pentru ca nici unul să nu piară.

În România liberă idealul național se manifesta în infiltrarea dragostei de frații subjugați, cari trebuiau eliberați.

Ambele manifestări ale idealului național și au ajuns rezultatul dorit: La noi neamul românesc s'a păstrat întreg și curat până la plinirea vremii: Unirea cu Patria mamă. În vechiul

regat dragostea de frați, a culminat în aducerea celui mai mare sacrificiu — sacrificiul vieții — pentru eliberarea fraților subjugati.¹⁾

Aici s'a ajuns la capătul unui fir. Și constatăm, fără nici un pic de îndoială, că idealul național a entuziasmat pe dascălul român de pretutindeni în munca sa de educator. Dar azi? Azi idealul național, arătat mai sus, în statul român independent, învățătorimea îl vede asigurat și are dreptate

Un popor însă nu poate prospera fără ideal. Deaceia după realizarea idealului nostru național: Intregirea neamului, ne-am fixat alt ideal.

Realizarea noului nostru ideal național, prin educație, este însă în funcție de un alt ideal mai apropiat și am putea zice propriu al educatorilor naționali. Al nostru al dascălilor români.

Noi trebuie să putem vedea clar idealul național și să ne înarmăm cu mijloacele reclamate de spiritul timpului, spre a putea tinde spre el. Acest ideal, propriu al educatorilor, trebuie să fie: *Conștiința muncii noastre științifice*. Căce înseamnă, că dascălul de azi și cel de mâine nu poate fi socotit ca un meșteșugar, care execută șablonic ceva comandat; ci este artistul, constructorul de suflet, care apreciază posibilitățile de dezvoltare ale copiilor și conform acestora aplică măsurile cele mai potrivite pentru ca prin fiecare lecție a sa, să cultive integral sufletul lor, spre a înlesni utilizarea și prin aceasta perfecționarea tuturor forțelor psihice și fizice și a tuturor dispozițiilor fericite ale sufletului național.

Acest ideal al educatorilor ne va duce prin ridicarea moralului nostru de oameni de specialitate, de oameni de muncă constructivă, spre idealul național pentru că educând noi pe baza metodelor științifice, fiii neamului nostru, vom obține următoarele rezultate:

1. vom pune în serviciul Patriei noastre toate calitățile sufletului românesc,

2. vom promova în același timp și progresul general omenesc prin contribuția noastră etnică și

3. satisfacem astfel nevoia de afirmare a națiunii noastre, asigurându-i prin aceasta un loc în istoria omenirii.

Când vom fi pătrunși de marele rol în care ne pune stăruia

¹⁾ Nu neocotim nici contribuția altor factori, dar vorbim acum de școală și învățător.

educației moderne, munca noastră din nou va fi însoțită de entuziasm. Iar dacă idealul național antebelic, ne-a dat o țară mare; idealul educației științifice românești ne va da o Patrie paternică, pentru prosperarea căreia va lucra tot Românul la locul potrivit, ca astfel în prosperarea Patriei să și găsească fiecare și propria sa fericire.

* * *

Durere, realitatea de azi mă face să văd și o altă parte a problemei. Făclia noului ideal trebuie să fie purtată de elementele tinere, de absolvenții de azi ai școalelor normale. Pot ei purta această făclie?

Foarte mulți dintre ei nu o vor putea purta, deoarece eșiți de pe băncile școlii, ajung să cunoască cea mai crudă soartă. N-au loc în învățământ, sau nu sunt primiți în învățământ. N-au unde fi. Acasă? Mulți din ei nici nu au. Iar cari ar și avea? acolo e mizerie, a cărei alinare, cel puțin în parte, se aștepta tocmai dela ei. Stând așa, pe unde pot, cum pot, 1—3 ani ușor de înțeles, că făclia lor abia aprinsă, să stinge cu ușurință de năpraznicia vântului, care-i bate chiar în primele momente ale vieții lor.

Pentru a arăta că problema intrării în învățământ a tuturor elementelor tinere nu numai că se poate soluționa, ci că e chiar necesar, în interesul neamului românesc, să se soluționeze, reproduc din Buletinul Oficial al Ministerului Instrucțiunii Nr. 1 din 1932 p. g. 26 următorul pasajiu:

„Dacă în anul 1928—29 s'ar fi aplicat serios constituția și legea inv. primar, ar fi trebuit să se dea învățământul primar obligator și acestor 877.447¹⁾ de tineri. Și dacă fiecărui grup de 40 tineri i-ar fi revenit un învățător și o sală de clasă urmează, că numai pentru acești tineri ar fi fost necesari în 1928—29: 21.936 învățători, pe cari nu i-ar fi putut pregăti cele 113 școli normale existente în 1928—29 (inclusiv cele confesionale) decât în 9 ani admitând imposibilul: că populația școlară n'ar mai fi sporit, și că nr. învățătorilor existenți n'ar fi fost diminuat prin pensionări și... moarte!

Ce vor deveni peste 10—15 ani cei 877.447 tineri recenzați în 1928 ca având nevoie de școală, dar totuși rămași fără ea?

¹⁾ Dintre cei obligați a se împărtași de învățământul primar, 877.447 au rămas fără nici o școlaritate.

Vor îngroșa și în viitor rândurile analfabeților! Băieții ajunși în armată vor înzece eforturile instructorilor; iar în viața politică (analfabetismul nu-i scutește de vot) vor îngroșa din nou rândurile votanților cu ștampila“.

Iar Dl Prof. G. G. Antonescu își încheie articolul: „Ne trebuie învățători“¹⁾ astfel: „Prin urmare susținem necesitatea unei sporiri cantitative a corpului didactic primar, nu pentru a face posibilă efectuarea unor tablouri statistice cât mai impunătoare, dar jară valoare intrinsecă pentru educația tineretului nostru, ci pentru a se garanta calitativ realizarea unui nivel superior în învățământul nostru primar.

Nesoluționarea sigur se motivează cu criza. Am fi de părerea, că din calea valului distrugător al crizei financiare să se scutească în primul rând elementele tinere, purtătoare a făcliei idealului luminării poporului.

Tinerimea reprezintă viitorul!

Teodor Mariș.

PEDAGOGICE — CULTURALE

Spiru Haret.

17 Decembrie! Zi mare, zi sfântă pentru școala românească și pentru învățătorimea și profesoria românească.... Se împlinesc în această zi două decenii, de când a dispărut dintre cei vii, cel ce a fost Spiru Haret. A dispărut, dar el trăiește și va trăi deapaururi în sufletele acelor pe cari i-a ridicat, în inimile acelor pentru cari și-a trăit viața. Și când această dată ne găsește așa de urgisiți, atât de desmoșteniți, se cade să ne aducem aminte cu sfîntenie, de acel ce-a gândit mai mult ca ori care altul la școala poporului și la luminătorii satelor; iar viața și faptele acestui astru, care a strălucit pe firmamentul românesc, lăsând în urmă-i o dâră de lumină neperitoare, să ne fie candelă călăuzitoare a căilor întortochiate, pe care destinul ne-a împins.

¹⁾ Vezi Revista Generală a învățământului Nr. 7 1929 pag. 388.

Spiru Haret, născut la Iași în 1851, e fiul unui notar, Costache Haret, dintr'o comună din jud. Baia. E bine să se știe că notarului de acolo, nu e domnul notar de aici din Ardeal; ci un țaran cu puțin scaun la cap, care a făcut un mic curs, pentru a putea satisface nevoile administrative dintr'o comună. Am putea zice, că Haret face parte dintr'o familie de țărani. Incepe cursul primar în Dorohoiu, îl continuă la Iași, și-l sfârșește la București. Timpul acesta e tocmai acela al prefacerilor dela zi la zi al limbii noastre, după studiile etimologice din acea vreme. Studiile liceale le face la Sf. Sava, ca elev intern; și acli, învață el ce-i nevoia. Sălile de clase, ca și locuințele, erau niște cămăruțe mici umede, pline de infecție, unde, lumina electrică de azi era înlocuită cu lumânarea de seu, iar cărțile cu copiatul după dictarea profesorilor.

Aceste necazuri au făcut, mai târziu, pe ministrul Haret, să înlesnească traiul elevilor săraci, dând burse și înființând internate.

Toată viața sa de elev, a petrecut-o retras și sânguincios. Mai mult ca orice, îi plăceau matematicile. În 1869, termină liceul și se înscrie la universitatea din București, care era instituție nouă, pe atunci. Înainte de a-și da licența, se prezintă la un concurs și reușește să fie numit ca profesor suplinitor la seminarul central. Această numire, după mărturisirea sa, îl scapă de nevoi, dar îl face să întârzie cu licența până la 1872. În 1874, fiind ministru T. Maiorescu, capătă o bursă pentru Paris; și acolo, numai peste un an, ia din nou licența în matematici, iar în anul următor, o ia și în fizică. La doi ani, trece teza de doctorat în matematici, în ziua de 30 Ianuarie 1878.

Fiind primul doctor în matematici, este numit profesor la universitatea din București, pe ziue de 1 Aprilie 1878, unde funcționează până la pensionare, în 1911. Ca profesor era un model. Prelegerile sale erau de-o claritate și precizie uimitoare. Deși era un profesor de mecanică, — un studiu rigid, — el, fiind un adevărat educator, știă să insuflă elevilor simțul datoriei — însuși împlinindu-și-o cu sfințenie — și atrăgea tocmai prin lumina în care știă să expună cele mai grele și mai încurcate probleme.

Pe atunci, ca și azi, cariera de profesor era prost retribuită. De aceea, pentru ca să-și câștige existența, se mai ocupa cu h. t.ărnicia. Era faza de închegare a unui stat, ce abia se liberase, și care pe lângă sărăcia moștenită dela foștii asupritori nu îngăduia ni-

mănuși să-și urmeze calea aleasă. Fiecare eră dator să-și jertfiască cariera și să alerge acolo unde-l chemau nevoile statului spre binele obștească. Așa fu silit și Haret să apuce calea politice, ajungând prin aceasta „omul școlii” și „părintele țărânilor”. Nu făcând însă politică demagogică, ci prin meritele, prin munca, pregătirea și priceperea sa, s'a impus. Activitatea sa a fost remarcată de marele om politic D. A. Sturza, care căută să așeze „tot omul, la locul său”... Așa ajunse Haret, la 1882, membru în consiliul permanent, unde se familiarizează cu organizația școlară. La un an în urmă, e numit inspector școlar și vede în mod direct starea de plâns a școlii și a corpului didactic. În această calitate, la 1884, întocmește el vestitul raport către M. S. Regele în care oglindește starea școlii românești, din sec. trecut, și prin care, a atras atenția tuturor, asupra lipsurilor școlii, arătând și exemplificând totul și cerând o grabnică îndreptare. Din insp. general școlar, ajunge, în 1886, Secretar general al Min. Instrucțiunii și Cultelor, ca apoi în 1897, să fie în fruntea acestui departament, pentru prima dată

Atunci are ocazia, ca plecând de la exemplele ce dăduse în raport, să înceapă însuși realizarea îmbunătățirilor ce se cereau. Înaintea sa, acest departament mai fusese condus de P. Poni, care lăsase urme netherse, mai ales pentru inv. primar. Haret continuă și desăvârșește opera începută de Poni; nu schimbă și modifică totul, așa cum vedem că se face azi, sub motiv că a fost făcut de adversarii politici. Mai are norocul să fie ministru în trei rânduri: 1897-99; 1901-904; 1907-910, vreme destul de lungă, pentru a putea desăvârși o operă trainică.

Activitatea sa gigantică ne-a dat școala 'n general, ca un organism specific românesc, legat de obiceiurile noastre ca popor, deosebit de alte popoare. El nu socotea școala numai un mijloc de instrucție, ci un mijloc de educație. Școala trebuia să dea vlață poporului, care, silit de împrejurările neplăcute dezvoltării sale, zăcea în amorțire. „Tot ce se spune în școală, nu sunt decât vorbe goale, cari zboară și urma ce vor lăsa în sufletul copiilor va fi trecătoare, dacă chiar școala nu va da exemple vii, de tot ce în clasă se spune numai din gură”, zice Haret. La această muncă, s'a știut face ajutorat de toate forțele active, pe care și le recrută și îndemna la lucru cum numai el știă. „Eu cred, zicea Haret, că un ministru, ori care ministru, e dator să fie în cea mai aproape atingere cu toți pe cei cari e

chemat să-i administreze. Să le dea sfaturi, îndemnuri și învățăminte, să-i certe când ei greșesc. Eu așa fac! Cu astfel de concepții aprindea el focul ce mocniă sub cenușă. Așa a început avântul activității școlare și extrașcolare, care dela școala vieții, școala activă creiată de Haret înaintea teoriilor de azi, a deșteptat întreg poporul și l-a chemat la acțiune. Dela școală și prin ea a ajuns Haret reformatorul economic și social, creind băncile populare și cooperativele satești. Prin scrierile sale, prin cuvântul și faptele sale, Haret a susținut atât de mult pătura țărănească, încât e învinuit că ar fi cauza revoluției din 1907. El, fără a se apăra de învinuirile ce i-se aruncau, luptă să soluționeze problemele ce și-le fixase. De multe ori, în viața sa, e un adevărat erou. Eră omul faptelor, pe care le făcea după calcule matematice, limpezi și sigure. Avea voință înceată, dar hotărâtă. Părea om rece, vecinic preocupat; sau, părea că ceva ascuns îl rode; în realitate, eră bun, blând și foarte primitor. Din ochii lui, plecau priviri scânteietoare, cari te făceau legat pentru totdeauna de acest om. El primea pe oricine cu liniște și bunătațe, chiar dac'ar fi fost cel mai prăpădit om din vreun colț depărtat al țării; iar cererile ce i-se adresau, erau rezolvate și când cine știe ce politician i-le trimisese. *Niciodată nu făcea deosebire între oameni.* Pe deasupra, mai eră de-o modestie fără seamăn; iar ca o încoronare, mai eră și un mare vzionar de idei și fapte.

Totuși, omul acesta — cu atâta putere de muncă, cu activitate așa de multiplă, cu voință așa de hotărâtă și cu atâtea calități, eră ros de o boală crudă, pe care o suportă fără ca cineva să-l fi auzit vreodată plângându-se și fără ca să-și fi luat vreun concediu, pe care să-l petreacă pe coasta de azur, așa cum vedem în zilele noastre. Vestea din dimineața zilei de 17 Dec. 1912, că Haret a murit, a căzut ca un trăsnet asupra întregii țări...

Atunci s'a văzut adevărata-i valoare; abia atunci s'a cunoscut, cât de mult se înfipsea în sufletul întregului popor, S. Haret...

— Să schțăm acum, în linii cât mai generale, opera marelui Haret, opera care are destul de multe fețe. Am văzut că din timpul liceului, Haret avea înclinare spre matematici. Citind diferite broșuri și reviste de popularizare a științei, chiar din cl. IV de liceu, face traducerea unei „Astronomii“ din limba franceză

La terminarea facultății, fiind numai de 22 de ani, scrie un „Tratat de Trigonometrie“, care și azi e folosit de manual didactic. La Paris, în 1878, trece teza de doctorat, tratând așa de bine subiectul: „Sur l'invariabilité des grands axes des orbites planétaires“, încât lucrarea a fost tipărită chiar în memoriile observatorului din acest oraș. În această lucrare, atinge una dintre cele mai însemnate probleme din mecanica cerească și e trecut în rândul marilor savanți, ca Laplace, Poussin și Newton. La sosirea în țară, își începe activitatea profesorală; dar, după cum văzurăm, țara nu-l lasă să-și continue preocupările științifice, ci-l cheamă să îndeplinească altele, de altă natură. Chiar el singur se plânge, că nu poate încrâ mai departe în cercetările matematice. Numai, la trei ani, înaintea morții, publică la Paris — în limba franceză — o lucrare numită: „Mecanica socială“, unde aplică normele din mecanică, științei evoluției, care este vecinic schimbătoare și în schimbare.

Aceste câteva lucrări ar fi opera curat științifică, dar activitatea publicistică a sa e foarte mare. Socotind numai multele circulări, pe cari întotdeauna le redacta singur, — pentru a lămurii legiuirile sale, — ar fi un mare tratat de pedagogie aplicată. Apoi, când nu era ministru pentru a-și apăra ideile, trebuia să scrie; iar articolele sale nu sunt numai apărări ale principiilor cuprinse în legile date, ci sunt probleme vaste de politică națională. Așa este și o broșură: „Chestia țărănească“, apărută în 1905, cum și „Pagini de istorie“, apărută în 1906, în cari își desfășoară întreg programul său. bazat pe ridicarea stării culturale a poporului, după cum ceruse și în pomenitul „Raport“ din 1903, unde au găsit și vor putea găsi un bogat material, acei cari se ocupă cu luminarea și culturalizarea mulțimilor. A fost apoi colaborator la revistele: „Viața Românească“, „Revista Științifică“, „Rev. generală a învățământului“ și înființează pentru popor revista „Albina“; face să ia naștere biblioteca „Steaua“ și tot pentru popor, creiază ziarul „Liga deșteptarea“, din care chiar al 12-lea număr apare îndoliat, aducând trista veste: Haret a murit!. Cu toate acestea, în acest ziar are câteva articole de-o tărie covârșitoare, pentru susținerea drepturilor țărănimii.

Pentru noi învățătorii, mai importantă este opera școlară săvârșită de acest as al culturii românești. Ca unul ce cunoscuse direct greutățile școlii românești — de toate gradele — a căutat să lupte pentru înlăturarea acestor rele, îndată ce s'a făcut

ministru, prin noua organizare plină de viață, pe care o dă acestor instituții. Pentru școala primară, duce mai departe începutul sănătos ce-l făcuse P. Poni; iar învățământul secundar, profesional și superior, le organizează din nou, schimbând legiuiri și programe și *aplicându-le cu strictete*. Învățământul profesional, mai ales, putem zice că e o creație a sa. Școala lui trebuie să fie forul, care să lumineze mediul înconjurător, prin creșterea culturii și întărirea a tot ce-i specific poporului nostru; iar corpul didactic să fie un grup de adevărați apostoli ai culturii naționale. Așa a făcut el să ia răstere „activitatea extrascolară”. Cereă învățătorului să combată întunerecul din jurul său și pentru aceasta îl înarma pentru luptă, din șc. Normală. Tot el crează cercurile culturale și reuniunile învățătoresți, cu scopul ca aceștia să se sfătuiască, să se încurajeze și să se îndemne reciproc. Mai înființează bibliotecile populare, aprovizionate prin Casa Școalelor, instituție înființată de Poni, dar care acum ia o mare dezvoltare, devenind editură și adevărat sâmbure de cultură.

Așa dar, Haret este unul dintre cei mai mari regeneratori ai puterii noastre naționale, prin cultură. Și, multe-ar fi putut face Haret, dacă trăia într-o țară bine organizată! Aici la noi, unde vremurile au fost atât de turburi și neprielnice dezvoltării, a trebuit — fiind un mare vizionar și prevestind schimbări și prefaceri bruște — să întreprindă și o operă economico-socială. Și tocmai prin aceasta, ființa lui Haret trăește încă și va mai trăi! Prin înființarea băncilor populare și a cooperativelor sătești — la început mici asociații țărănești, iar azi instituții de seamă — a scos țărânimea din lațul cămătarilor și a făcut o ca prin sudoarea sa să și câștige ogorul de semănat. Problema împroprietăririi, făcută abia după război, el o tratează în „Chestia țărănească” în 1905, unde cere, ca pe țăran să-l facă mai întâiu arendaș și numai după ce va dovedi că știe să folosească cu pricepere și hărnicie acest pământ, spre binele lui și al țării, atunci și numai atunci să-l facă adevărat stăpân pe ogor, prin cumpărare directă. Dacă s’ar fi făcut în acest fel împroprietărirea ce se făcu după război, nu ne-am sbate azi în criza ce ne apasă — din această cauză cred — economia generală a statului...

Acesta-i omul și opera-i multiplă! Acesta-i exemplu ce ni-l pune în față ziua de 17 Dec., tocmai atunci, când noi ne sbatem în gîntași așa de crâncene și nu vedem pe un alt Haret, care

să ne salveze. Fie dar, ca icoana acestui mare dispărut să ne călăuzească pașii spre binele neamului și a țării noastre și să ne ajute, să ne salvăm prin noi înșine și după principiile sale

Miron Cosorubă

Inv

Contribuțiuni la pedagogia românească.

Curba frecvenței după vârstă a diferitelor ocupațiuni cu care s'ar îndeletnici copiii, în afară de orele de clasă.

Continuăm studiul nostru, arătând cu această ocaziune cari ar fi ocupațiunile preferate de copii, în timpul lor liber, dacă întrebarea timp ar fi lăsată exclusiv în voia lor.

Întrebarea adresată prin chestionarul nostru¹⁾ în acest scop a fost: „*Ți-ar plăcea să te ocupi mai bucuros, dacă s'ar putea?*” (Dacă n'ai avea să pregătești lecții pentru a doua zi și dacă nici părinții nu ți-ar da altceva de lucru, ci ai fi lăsat să faci ce vrei.)

Pe baza răspunsurilor primite, dela copiii anchețați²⁾ am stabilit — unde s'a putut³⁾ — curba frecvenței după vârstă a diferitelor ocupațiuni cu care s'ar îndeletnici copiii în afară de orele de clasă. Astfel avem:

1. Curba frecvenței după vârstă a „meseriilor” ca ocupațiuni liber alese.

Vârsta	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
Băieți	11,76	10,36	11,43	14,50	6,65	14,09	8,89	11,84	14,74	6,03	14,50	9,18	1,78	9,37
Fete	15,36	13,38	22,64	22,09	13,69	18,57	12,80	9,88	11,23	12,60	7,50	10,40	7,15	

Pentru diferitele feluri de meserii băieții au interes începând dela 7 ani fără întrerupere până la 20 de ani. Apogeul îl atinge acest interes la 10 ani cu o proporție de 16,65%; iar punctul minimal la 19 ani în proporție de 1,78%.

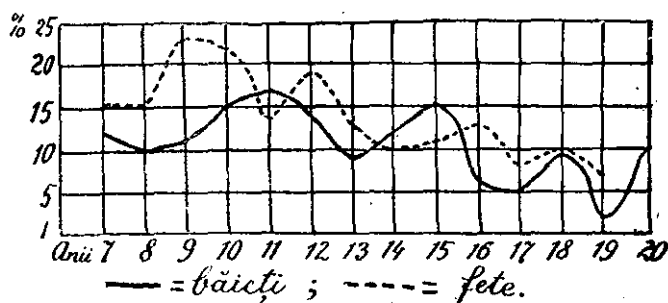
Fetele de asemenea se interesează de meserii și încă interesul este ceva mai pronunțat ca a băieților. Încep la 7 ani și le preferă până la 18

¹⁾ Vezi „Școala Vremii” Nr. 3 din 1931 pag. 6.

²⁾ Vezi „Școala Vremii” Nr. 3 din 1931 pag. 7.

³⁾ Vezi „Școala Vremii” Nr. 8—9 din 1932 pag. 3. nota 4

ani. Apogeul este la 9 ani în proporție de 22,64‰; iar punctul minimal coincide cu a băieților, la 19 ani, dar într-o proporție cu mult mai mare 7,15‰.

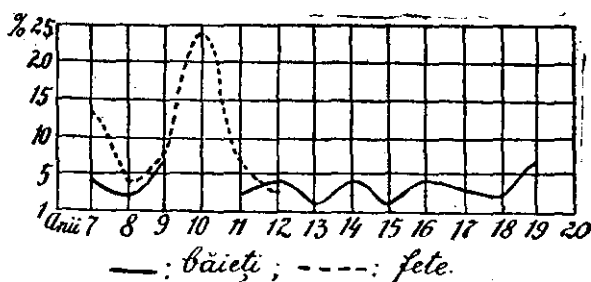

2. Curba frecvenței după vârstă a „gădinaritului” ca ocupațiune liber aleasă.

Vârsta	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	ani
Băieți	3,92	2,22	7,22	—	2,17	4,29	1,36	3,50	0,64	4,02	2,50	2,04	7,14		‰
Fete	12,80	3,84	8,49	24	6,84	3,33	—	2,41	—	—	—	2,08	—	—	‰

Băieții nu prezintă interes în proporții mari față de gădinarit. Se interesează începând dela 7 până la 19 ani cu o întrerupere la 10 ani. Apogeul îl atinge la 9 ani într-o proporție de 7,22‰, iar punctul minimal este la 15 ani cu o proporție de 0,64‰.

Fetele prezintă interes în proporții mai mari ca băieții de ex. ele ating apogeul la 10 ani cu 24‰, iar punctul minimal la 18 ani cu 2,08‰. Durata interesului însă pentru această lucrare e mai scurtă la fete, ține numai până la 18 ani, având până aci întreruperi la 13 ani la 15, 16 și 17 ani.

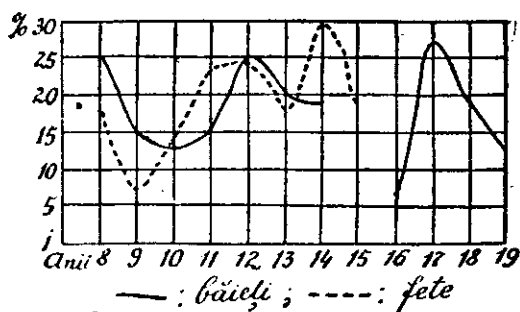

3. Curba frecvenții după vârstă a „studiului” (învățare) ca ocupațiune liber aleasă.

Vârsta	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
Băieți	—	25,16	15,05	12,89	15,20	25,13	19,85	19,27	—	7,3	27	19,78	13,32	—
Fete	—	17,94	7,08	14,4	23,27	24,4	17,70	23,82	18,75	—	5	—	—	—

Acest interes începe la băieți la 8 ani și încă în proporție mare 25,16%. Apogeul îl atinge la 17 ani cu 27%. Punctul minimal este la 16 ani, în proporție de 7,37%. La 15 și 20 ani băieții noștri n'au prezenta deloc interes pentru învățătură.

Fetele încep a se interesa de studiu tot la 8 ani în proporție de 17,94% și continuă să se intereseze până la 15 ani fără întrerupere. La 16 ani pauzează și reîncep la 17 ani pentru ca să și termine într-o proporție de 5%. Apogeul acestui interes este la 12 ani cu 24,42%. Punctul minimal este la 17 ani, în proporție de 4%.

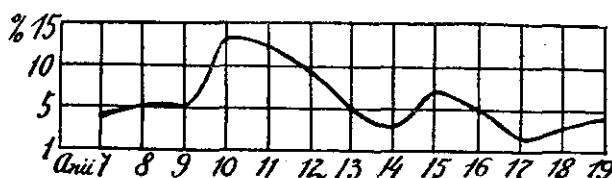

4 Curba frecvenții după vârstă a „agriculturii” ca ocupațiune liber aleasă.

Vârsta	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
Băieți	3,92	5,18	5,41	12,89	12,30	8,58	5,47	2,92	7,05	5,36	2,25	5,06	3,56	—
Fete	—	2,56	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

Deși subiecții noștri sunt elevi pela diferite școli dela țară, totuși mai băieții se interesează de lucrul câmpului. Fetele numai la 8 ani mătrăresc interes față de această ocupație și într-o proporție scăzută, 2,56%.

Băieții se interesează dela 7 ani până la 19 ani, dar nici interesul lor nu prezintă proporții mai mari. Apogeul îl ating la 10 ani cu 12,89% iar punctul minimal la 17 ani cu 3,56%.

— : Curba băieților.

5. Curba frecvenții după vârstă a „călătoriilor” ca ocupație liber aleasă.

Vârsta	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	ani
Băieți				6,44				16,35	6,41		26,25			3,33	%
Fete							5,88	9,57	25,46	16,80	27,50	14,56			%

Interesul pentru călătorii este foarte sporadic la băieți. Apare la 10 ani, apoi reapare la 17 ani, pauzează 2 ani și se ivește din nou la 20 de ani. Apogeul îl atinge la 17 ani cu o proporție de 26,25%. Punctul minimal este la 20 de ani 3,33%. La fete interesul pentru călătorii apare mai târziu, decât la băieți, la 13 ani, dar este constant până la 18 ani. Apogeul coincide cu a băieților, la 17 ani într-o proporție de 27,50%. Punctul minimal este la 15 ani 5,88%.

6. Curba frecvenții după vârstă a „lecturii” ca ocupațiune liber aleasă.

Vârsta	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	ani
Băieți								3,50	29,48	14,74			40,94	9,99	%
Fete							3,92			45,15	12,50	31,20	28,60		%

Interesul pentru lectură în genere se manifestă slab în ce privește evoluția pe ani. La vârstele unde este mărturisit însă se prezintă foarte intens, atât la băieți cât și la fete. Apogeul la băieți îl atinge la 19 ani cu o proporție de 40,94%. Punctul minimal este la 14 ani cu 3,50%.

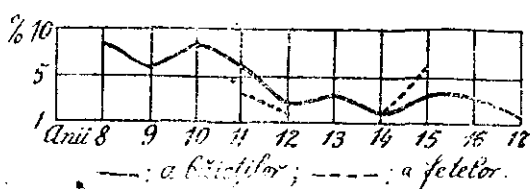
Fetele ating apogeul la 16 ani cu 45,15%, iar punctul minimal la fete este la 13 ani cu 3,92%.

7. Curba frecvenții după vârstă a „îngrijirii vitelor” (pătorit) ca ocupație liber aleasă.

Vârsta	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
Băieți		8,18	6,02	8,06	5,79	2,45	2,73	0,58	3,20	3,35	0,75			
Fete					2,73	1,11		0,80	5,65					

Băieții se interesează mai mult de această ocupațiune, dar în proporție destul de mici. Apogeul este la 8 ani, adică chiar la început cu o proporție de 8,18%, iar punctul minimal este la 14 ani, într-o proporție de 0,58%. Fetele se interesează mai puțin. Incep la 11 ani. Apogeul îl ating la 15 ani cu 5,65%.

La băieți apogeul este la începutul ivirii acestui interes iar la fete când se termină interesul.

8. Curba frecvenții după vârstă a „lucrărilor de casă și pe lângă casă” ca ocupații liber alese.

Vârsta	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
Băieți	3,92	5,52		4,03		3,06				1,34				
Fete			7,09	14,84	12,49		1,11	3,92		2,85		6,21		

Cum e și natural acest interes este mai pronunțat la fete ca la băieți. Dar nici la fete nu se manifestă în proporții satisfăcătoare.

Apogeul la băieți îl atinge la 8 ani cu 5,52%, punctul minimal este la 16 ani cu 1,34%.

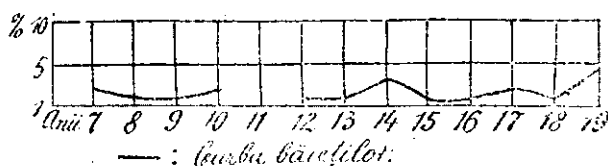
La fete apogeul este la 9 ani cu 14,84%, iar punctul minimal e la 12 ani cu 1,11%.

9 Curba frecvenții după vârstă a „comerțului” ca ocupație liber aleasă.

Vârsta	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	ani
Băieți	1,92	1,48	1,20	2,41	—	0,61	1,35	2,92	0,64	1,34	2,25	1,02	3,56		%
Fete	2,56			1,92	—										%

Băieții se interesează în tot cursul timpului cu excepția anului 11 și 20. Porțiunea în care se interesează însă e destul de redusă. Apogeul îl ating 19 ani cu 3,56%, iar punctul minimal este la 12 ani cu 0,61%.

Fetele se interesează numai de două ori în timpul examenului, la 7 și 2,56%, și la 10 ani 1,92%.

10. Curba frecvenții după vârstă a „plimbărilor” ca ocupațiuni liber alese.

Vârsta	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	ani
Băieți		5,18	6,62		5,79	2,45	11,67					14,24			%
Fete					5,47	7,77									%

Apogeul interesului pentru plimbări la băieți este la 18 ani, când se termină cu 14,24%, iar punctul minimal este la 12 ani cu 2,45%. La fete apogeul la 12 ani cu 7,77% și punctul minimal la 11 ani cu 5,47%.

11. Curba frecvenții după vârstă a „pasivității” ca ocupație liber aleasă.

Vârsta	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	ani
Băieți	1,96	0,74	—	—	—	0,61	—	—	—	—	—	5,10	1,78	—	%
Fete	—	—	2,82	—	1,36	2,22	3,92	—	—	—	—	—	—	—	%

Fiind asigurată discreția răspunsurilor, am primit și aceste destăinuri de la subiecții anchetați, care va să zică sunt copii, cari dacă n'ar fi cons-

trânși să lucreze, ar sta pur și simplu în pasivitate. Băieții ating apogeul acestei manifestări la 18 ani într-o proporție de 5,10%. Fetele la 15 ani sunt mai dispuse a petrece timpul în pasivitate. Conform mărturiilor băieților cule ar fi de acestea 3,92%.

12. Curba frecvenții după vârstă a „picturii” ca ocupație liber aleasă.

Vârsta	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
Băieți								2,92		2,0				
Fete								4,05	4,61	4,20	5			

Față de pictură s'a manifestat interesul subiecților noștri mai slab. special băieții nu preferă această ocupație, în afară de orele de clasă, la cât de două ori, la 14 și la 16 ani, și încă în proporție destul de mică față de alte ocupațiuni mărturisite. Fetele sunt mult mai bine în această privință. Incep a se interesa la 14 ani și se menține interesul până la 17 inclusiv, când se termină într-o proporție de 5%.

Considerăm de necesară cunoașterea acestor manifestări psihice pentru a văzând dorințele și predilecțiile copiilor să ne dăm seama de inclinațiunile, virtualitățile și aptitudinile potențiale ale lor.

Cunoscând aceste energii virtuale, vom putea încopcia viața școlară de viața reală a copiilor fără perturbațiuni prea mari, dar și fără a îngreuna școala în jucărie; deoarece canalizând descărcarea energiei potențiale pe căile indicate de individualitatea copiilor, ei vor activa cu plăcere și un astfel învățământ este cu adevărat educativ.

Ne-am bucura, dacă prin comunicarea acestui rezultat al cercetărilor noastre, asupra copiilor din județul Arad, am fi de folos și problemelor „Ocupațiunile elevilor în afară de orele de clasă” pusă de Dl. coleg V. Haneș în Nr. 1—2 din 1932 al Revistei generale a învățământului.

Teodor Măruț

Reorganizarea școalei primare.

Non multa, sed multum!

Se vorbește tot mai insistent despre reorganizarea școalei primare. Sa publicat prin ziare chiar alcătuirea comisiei chemate să desăvârșască acest desiderat.

Intrucât este o chestiune care ne interesează deaproape în cele ce urmează vom arăta una din lacunele ce ar trebui îndepărată din actuala lege a învățământului primar, în ce privește școala dela sate condusă de un singur învățător

Dorința care mă face să scriu aceste rânduri, este de a avea în școlile noastre un învățământ potrivit, care să-și ajungă scopul și menirea sa.

— Că s'a legiferat și se legiferează este natural să fie așa. Omenirea progresează în toate direcțiile și la fel progresează și evoluează și sistemele de învățământ. Greșala ce se face este că legiferările se fac prea în pripă și cam de regulă după fiecare schimbare de regim. Există după cum se zice: „mania reformelor.”

Fiecare se crede îndreptățit — îndată ce a ocupat un post public — să aducă ceva nou, abrogând din cele anterioare și adăogând din cele personale.

Au fost și sunt legi făcute fără consultarea celor chemați să observe și să urmărească aplicarea lor și din această cauză au fost și sunt inaplicabile. Desigur o lege oricât de bună ar fi tot scapă ceva din vedere. Cu atât mai mult la noi cari în urma întregirii hotarelor, ne-am pomenit cu diferite legi de sub diferite regimuri, streine aspirațiilor și firei neamului nostru, cari trebuiau schimbate și înlocuite. Că această înlocuire însă s'a făcut de multăori în pripă, o dovedesc desele întregiri și abrogări de articole ce le suferă aceste legi.

O lege făcută sub un regim, pe care celălalt la venirea sa la putere o schimbă sau nu o aplică, nu mai este propriu zis o lege. Este mai mult o încercare. Încercări de astea am avut destule. Se observă mai ales în timpul din urmă că se caută ca acest sistem de legiferare să fie abandonat. O lege nu e a unui partid, e a țării. De aceea la înlocuirea ei trebuie să conlucreze fără deosebire de partid cei mai pricepuți fii ai țării, garantându-i prin aceasta imparțialitate și stabilitate. Faptul că am ajuns a se ține cont de aceasta nu poate decât să ne îmbucure.

De aceea celind înlocuirea comisiei însărcinată cu reorganizarea școalei primare, comisie formată în majoritate de învățători dela catedră, deci cunoscători ai chestiunilor ce urmează a se modifica și întregi, am crezut de bine că suntem datori a ne spune și noi deschis și sincer părerile noastre în aceasta chestiune.

— *Care este greșala fundamentală a învățământului actual la sat?*

Este prea încărcat. Legea învățământului primar din 1924 la art. 60 prevede: (citez textual) „Certificatul de absolvire al școlii secundare curs inferior cu caracter teoretic sau practic în urma unui examen de diferență ce se va stabili prin legea învățământului secundar și al celui profesional. (Monitorul Oficial No. 101 din 26 Iulie 1924).

Bazași desigur pe acest articol toți autorii de manuale de curs primar au căutat să îmbogățească cât mai mult aceste manuale — fără să țină socoteală dacă materia aceasta va putea fi asimilată de elevi sau nu. Avem aceleași manuale atât pentru elevul dela oraș ce frecventează o școală divizată pe clase — ca și pentru elevul dela sat unde tot ciclul de șapte clase cade în sarcina unui singur învățător! Sunt bucăți mai ales la istorie cari nici în școlile normale nu se tratează și cari figurează în manualele de curs primar.

Apoi multe din manualele de curs complementar alcătuite în grabă și mai ales pentru comercializare, sunt formate aproape în întregime din bucăți extrase din diferiți autori și scriitori (Iorga, Sadoveanu, Vlăhulă, etc.) încât ai impresia că sunt antologii și nu manuale de curs primar.

Elevul învață istoria propriu zis din clasa III după ce din clasa II prin legende și istorioarele prevăzute de programa analitică a făcut cunoștință cu acest obiect. Repetă în clasa IV pe larg ceea ce a învățat în clasa anterioară, apoi trecând în cursul complementar repetă iarăși din nou mai pe larg lucruri cari îi îngreunează înțelesul celor tratate până aici prin amănunte și descrieri cari ar putea să lipsească.

Am ales acest obiect fiind mai concludent. La gramatică, științe naturale, etc. etc. aceeași materie multă și împrăștiată.

Nu știu dacă acest material poate fi tratat și mai ales asimilat de elevii din clasele divizate — la școlile cu un singur învățător este exclus a se exauria în întregime!

Se impune deci dela sine o reorganizare a acestui învățământ.

În ce sens ar fi mai nimerită aceasta reorganizare? Să se simplifice, fixându-se un învățământ minimal care să cuprindă tot ceea ce este important și de folos pentru cultura generală a unui elev. Pe lângă acest învățământ care să fie tratat și asimilat în întregime temeinic, de către elevii dela școlile cu un învățător, să se trateze în sensul noului curent ce se ventilază: școală de câmpie, de deal, de munte, de oraș bucăți potrivite acestor regiuni. Astfel după ce elevul și-a însușit cunoștințele generale necesare și suficiente, poate învăța mai amănunțit ceea ce e mai apropiat de sine, adică ceea ce are mai caracteristic mediul înconjurător.

În felul acesta pe lângă cultura generală ce trebuie să o cunoască un

elev, va învăța și ceea ce îl interesează și cu ce să întâlnește mai des în viață după părăsirea școlii.

Aceasta în ceea ce privește învățământul.

Am insistat asupra lui fiind cel mai important punct al cărui reorganizare se cere imperios pentru școlile de la sate.

Sunt și alte probleme, cari la rândul lor încă așteaptă o soluționare mai fericită și cari fac parte din reorganizarea școlii primare: reorganizarea cursurilor de adulți, frecvenței școlare, organelor de control etc.

Nădăjduesc că în toate aceste chestiuni cei chemați își vor spune deschis părerile lor.

Avem în fruntea departamentului instrucției un om cu o cultură vastă și aleasă, un om care a făcut studii sociologice și monografii complete ale vieții de la sate, cunoscând realitățile la fața locului — deci un om care ne cunoaște aspirațiile și lipsurile. Pe lângă acestea un om care nu face politică militantă, ale cărui vederi nu sunt deformate prin prisma intereselor de partid.

Dela acest om și dela comisia chemată din sânul dascălimii așteptăm o reorganizare care să corespundă specificului nostru național, care să pornească dela realitățile vremurilor de astăzi potrivită spiritului timpului, nu importată de peste hotare!

Așteptăm un suflu nou, o reîmprospătare!

Un singur lucru mai am de spus. Ne-am tăcut și ne vom face datoria cât cât omeneste e posibil. Înțelegem și cunoaștem greutatea timpurilor ce parcurgem. Am dat și vom da dovezi de sacrificiu.

Să nu fim însă umiliți. Ceea ce ni se cuvine să ni se dea fără amânări și pertractări. E dreptul nostru pentru care vom ști să luptăm până la izbânda finală.

E și acesta un important punct care privește reorganizarea școlii primare.

George Marcu

Educația voinții în școala primară.

I. Evoluția filozofiei voluntariste și reprezentării ei — II. Voința la copilul de școală. — III. Rolul și însemnătatea voinții în școala primară — IV. Cum vom putea dezvolta voința la copii în școala primară?

„Insufletețirea dă bliciu voinții — prin voință și muncă să străpung și munții“.

I. Simionescu.

I. Fără îndoială, în complexul studiului psiho-pedagogic-filo-

zofic, filozofia voluntaristă ocupă un loc de frunte. Voleu arăta, succint, ceva din evoluția ei și pe unii dintre reprezentanții ei mai de seamă.

Cum s'a răscut această filozofie voluntaristă? Înainte de a avea naștere această filozofie voluntaristă, exista filozofia raționalistă și empiristă. Prima reprezentată prin Descartes (1596—1650), Leibniz (1646—1716), Wolff (1679—1754)... .. cari susțineau că „rațiunea, facultatea sufletească înăscută, e izvorul cunoștinței adevărate, că ea garantează valoarea generală și necesară a cunoștințelor. Cunoștințele dobândite pe calea rațiunii pure sunt cele mai sigure“ G. G. Antonescu. Suntem datori și nevoiți a dezvolta această facultate psihică, pentru a exista în sufletele noastre o armonie deplină — și nici decum unilateralitate, fiindcă aceasta ar produce un dezechilibru dureros și periculos. Dar această dezvoltare nu în detrimentul celorlalte facultăți, cum practicau raționaliștii. Ei rezervau totul: — inteligenții și culturii teoretice.

A doua filozofie — reprezentată prin: Locke (1632—1704) Hume (1711—1776)..... susțineau cu „toate cunoștințele ne vin din experiență; fără această facultate sufletul ar rămâne fără conținut, ca o foaie de hârtie, nescrisă, ca o „tabula rasa“ G. G. Antonescu.

Acei cari își îndreaptă primele atacuri, contra acestui fel de a gândi și lucra, au fost: Kant (1724—1804) și Rousseau (1712—1778).

Prin izbirea și lupta contra raționalismului și empirismului exagerat, pe care o duc acești doi erudiți universali, se pregătește drumul și calea spre filozofia voluntaristă, care își ajunge apogeul cu Schopenhauer (1778—1860), Paulsen (1846—1908) Nietzsche (1844—1900).

Schopenhauer, zicea „Ființa lumii, principiul fundamental metafizic, care explică tot ce e viața și existența, e voința“.

Toate funcțiunile psihologice derivă din „voința de a trăi“ zicea: Schopenhauer și Paulsen, Nietzsche, un înverșunat adversar al creștinismului și democrației, dorește să se troneze „voința de a fi tare“ și în scrierile sale propagă nimicirea celor slabi și creșterea „supraomului“.

Pragmatismul american — analizat de cătră G. Papini și dezvoltat în șase tendințe, printre acestea enumără și voluntarismul: a) nominalismul, b) utilitarismul, c) pozitivismul, d) Kantismul, e)

fideismul, f) voluntarismul, care în sens psihologic pune intelectul mai prejos ca voința — reprezentat prin W. James și John Dewey — la acest din urmă, stă la baza pedagogiei sale, concepția voluntaristă — își are obârșia în filozofia voluntaristă, considerând „voința ca element primar și fundamental al vieții sufletești” I. C. Petrescu.

Această filozofie voluntaristă în exagerarea prea mare, pentru a dovedi, că „nimic nu se poate face și nu va exista, decât aceea ce s'a făcut prin voință”, cade la rândul ei în extrem prin faptul că „confundă viața cu voința”.

II. Mediul cu multiplele-i împrejurări influențează puternic asupra psihofizicului tuturor indivizilor. Suntem expuși în tot momentul nenumăratelor excitații, pe cari mediul le exercită asupra noastră, iar noi răspundem prin reacții. „Facultatea organismului psihic de a reacționa la impresii, se numește voință” Theodosiu.

Voința este, după cercetările făcute, mai veche ca inteligența și raționamentul: ex. Indienii Gurogai din Bolivia „cei mai nefericiți reprezentanți ai speciei umane — expl. suedezul Van Nordenskiöld” vor reacționa tuturor excitațiilor, fără a precumpăni câtuși de puțin, felul de manifestare a vreunei reacții.

Din punct de vedere psihologic, voința este împărțită în trei: — a) naturală, care urmează drumul firesc al imboldurilor înăscute — b) inteligentă, care are în vedere urmările bune și rele ale unei fapte — c) rațională, care pune legile morale mai presus de util și hedonism.

O voință poate să fie: slabă ori puternică, bună ori rea, morală ori imorală, hotărâtă ori șovăielnică, durabilă ori accidentală,..... În nașterea oricărei voințe, se alătură cugetarea, reprezentarea, intuițiunea și sentimentul. Sentimentul are cea mai puternică înrăuire asupra voinței: ex. Câți nenorociți ne trec prin lumina ochilor, fără a ne interesa și mișca câtuși de puțin, datorită faptului că ne lipsește sentimentul. Imdată ce ne pătrunde sentimentul mlei, compătimirii — față de un oarecare nenorocit, îl ajutăm.

Copilul, până la vârsta intrării sale în școală este robul unei voințe: egoiste, îngustă și schimbătoare: ex. Mama prezintă copilului două bucăți de prăjitură, el la rândul lui le va dori pe amândouă. Plânge acum pentruca să rădă peste câteva minute.

De remarcă că, în majoritatea cazurilor copiii sunt înzestrați cu multă voință: ex. curiozitatea aceea de care numai ei

sunt capabili, de a ști, dece? pentruce? — se străduiesc să facă ceva pentru a merita laudă — alte multe isprăvuri pentru a se putea mândri, — toate aceste manifestări nu sunt altceva decât o „voință” în desvoltare. „Trebuie adunate și coordonate toate mijloacele pentru desvoltarea acestui bun așa de prețios, de care depinde în cea mai mare măsură fericirea omului pe lume” Nisipeanu-Geantă. Această promiscuitate trebuie ordonată și călăuzită.

Din cele trei feluri de voințe, copilul este stăpânit după cum e și firesc de o voință naturală, în cazuri rari, inteligentă și în cazuri foarte excepționale, rațională.

III. În ce privește rostul și însemnătatea ei pentru omenire — sigur și pentru copiii de școală, las să vorbească pe cel mai în competență: „Dacă Dumnezeu ar ține în mână dreaptă întregul adevăr, iar în cea stângă năzuința singură și mereu trează și mi-ar spune: alege: eu aș cădea umilit la mână lui stângă și ași spune: dă părinte, căci adevărul îți aparține numai ție” Lessing.

„O voință adevărată este baza caracterului.

Singura putere de hotărâre — voința — poate da omului posibilitatea de a face aproape tot ce vrea și să urmeze pe drumul care i se pare lui mai bun” J. Payot.

„Principiul activității este definitoriu pentru școala activă. Psihologia voluntaristă a pus bazele psihologiei ale acestei tendințe de reformă concurând la accelerarea realizării acesteia” M. Ușă.

„Nu te poți mândri cu inteligența ta, ci cu silința și voința ta” N. Iorga.

„Voința e în sine, fără îndoială, unul din bunurile cele mai de preț ale omului pe lume” Nisipeanu-Geantă.

Aceasta este valoarea și însemnătatea voinței, după afirmațiile acestor erudiți.

IV. Pentru noi — învățătorii, rămâne lucru principal și de mare însemnătate: Cum vom putea desvolta voința la copiii din școala primară? după ce, din cele relatate până acum, ne-am putut da seama de rolul și însemnătatea, pe care îl are această facultate sufletească în viața oricărui individ.

Idealul școlii este, a înzestra sufletele copiilor cu o voință hotărâtă, morală și rațională.

Nu vom face nici cea mai mică exagerare în desvoltarea voinței, ci într-o coordonanță și raport cu celelalte facultăți psihice, formând în suflet o bună armonie, după cum pretinde și școala activă.

Copiii să nu observe niciodată în sufletele noastre nici cea mai mică șovăire, nehotărâre, lipsă de inițiativă, de energie..... s. a. ori alte slăbiciuni — ci să dăm dovadă pururea, de o voință cât de puternică, fermă și morală. De aceasta depinde mult și are o influență hotărâtoare în formarea voinței copiilor.

Să le expunem exemple din viața marilor personalități. Un exemplu viu și mereu înfățișat, să fie persoana învățătorului, fiindcă nu există și nu se poate face educație fără exemplu. Aceste exemple să fie mereu exercitate.

Premiile sunt un stimulent însemnat pentru dezvoltarea voinței. Însă aceste premii sau satisfacții, spre deosebirea celor practicate până acum, cari au dat naștere mai mult: invidiei și geloziei. Premii să primească toți copiii cari vor aduce la îndeplinire, anumite condițiuni determinate. „Condiția impusă pentru a primi un semn de satisfacere e nu de a fi primul, ci de a fi făcut bine aceea ce i s'a dat” zice P. Girard (1765—1850). Izbânda unui prieten biciuește voința șovăielnică și te pune iute la lucru”, J. Payot.

Să nu împiedecăm nici o inițiativă pornită din partea elevilor ci trebuie încurajată și pusă imediat în aplicare. Să nu subordonăm voința copilului, voinței noastre, fiindcă astfel vom forma „caractere de sclavi Locke, vom acorda cea mai mare libertate — în deosebire de libertinajul practicat de Tolstoi (1828—1910), în locul autorității rigide, care stânjenește orice avânt.

Lucruri pe cari le trecem cu vederea și cărora le acordăm prea puțină importanță, au o înrăurire din cele mai dăunătoare asupra voinței copiilor.

ex: o lecție — nu se termină.

O problemă — nu se face în întregime.

O cântare — se părăsește dela jumătate, din simplul motiv că este grea.

Un joc — găsești la jumătate vreme, nu-i plăcut și nu-l termini..... s. a. multe exemple. Să existe cea mai desăvârșită regularitate în direcția aceasta, fiindcă în caz contrar să strivește orice însuflețire în sufletul copilului,

La predarea tuturor lecțiilor, vom stârni dorinți, pe cari ei să caute să le realizeze. „Să faci ca obiectul urmărit să fie foarte lămurit pentru spirit, în așa fel ca toate fețele sale, plăcute, atrăgătoare sau numai folositoare, să fie puternic puse în relief” J. Payot.

O idee bine venită, este introducerea „Cesului de șezătoare”, în care se face cu copiii lectură particulară. Se pot alege buclă, cari vor stimula voința — de altcum, cel mai mare serviciu cel vom aduce copiilor, este a le da posibilitatea să-și însușească „gustul cetitului”, pentru a nu părăsi școala cu sufletul încărcat de carte, ci dornic de ea. Dl. Ap. D. Culea zice „Când noi oferim copiilor povestiri cu oameni activi, de curaj, de binefieri, le punem înaintea modele cari stârnesc în ei voința de a acționa într'un chip oarecare”.

Un alt mijloc de recomandat pentru dezvoltarea voinței este „conducerea de sine a clasei” — la noi în această direcție lucrează dl R. Petre, unde copiii învață să scrie, să asculte, să se supună, să respecte pe învățători, colegi,... etc.

Dl R. Petre în broșura domniale „Conducerea de sine a clasei” expune un „act de voință” astfel: „De sărbători, când mă duceam la denie — raportul unui elev; un băiat mai mic ca mine avea șapca plină de chinoros și ieșind din biserică el mă plesni cu șapca drept în ochi. Și eu voiam să-l bat și pe urmă m'am stăpânit și l-am iertat, fiindcă era mai mic ca mine”.

Să înființăm muzee și laboratoare, prin concursul și contribuția directă a tuturor copiilor.

Să-i ferim de toate deprinderile rele, ca: lenea, dezinteresarea, pasivitatea — educația voinței să se facă prin acțiune”, Harbart (1776—1841), moliciunea, moleșeala lăncezește sufletul până la trândăvie, ș. a. vicii, în schimb să sădim în sufletele lor deprinderi bune, ca: disciplina, datoria, supunerea, înfrânarea — stăpânirea de sine este singura libertate adevărată a individului. Perthes, respectul ș. a. într'un cuvânt toate calitățile posibile.

Iar acum pe sfârșite voiu încheia cu cuvintele lui J. Paul „Fii însuflețit și singuri vă veți mira de rezultatul ce veți obține”.

Gheorghe Rediș.

PLANUL lecției de probă

ținută la: „COMPUNERE” cu elevii cl. II-a a școlii de aplicație, în ziua de 9 Noem. 1932 de elevul Belean Pavel cl. VII-a normală. Ora 9—9 $\frac{1}{2}$.

Lecția indirectă la cl. I a. Scrierea pe tablă a literelor I și b.

Lecția recapitulativă la cl. II-a. Cercetarea temei avută de copii acasă: „O glumă proastă”.

Lecția progresivă la cl. II-a. Copierea bucății de coțire: Grădina cu pomi.

Pregătirea. De ce are nevoie un elev pentru ca să poată scrie? (caiet, toc, cerneală, etc., Cum trebuie să stea copiii în bancă când scriu? (drept). Cum trebuie să ție toți copiii caietete la scris? (dela dreapta puțin ridicat mai sus). Dar tocul cum trebuie să-l țină în mână? (Să fie în linie dreaptă cu cotul mâinii). Pe caiet unde se scrie titlul întotdeauna? (Sus, la mijlocul rândului). Cu ce literă să scrie? (literă mare). Când se mai scrie cu literă mare? (la începutul propozițiunii și numele de oameei)

Scoateți cărțile, caietele și tocurile pe bancă! Deschideți la pagina 7. Anunțarea Astăzi vom copia câteva rânduri din bucata: „Grădina cu pomi“.

Predarea. Să citească unul titlul! Unde este scris? Cu ce literă este scris la început? (Mare). Dece este el scris așa? (Pentru că titlurile se scriu întotdeauna cu literă mare). Ce semn este pus după titlu? (Punct). Închideți cărțile, degetul arătător să fie la lecție și să nu le deschideți până nu voi spune eu. Acum scrieți titlul! Sunt lăsați câteva minute pentru scris.

Deschideți acum cărțile! Să citească N mai departe! „Mai fiecare om are împrejurul casei câte o grădină cu pomi. Pomii cari cresc în grădinele noastre sunt: mărul, părul, cireșul, vișinul, gutuiul, caisul, zarzărul, nucul, pișciul și vița de vie“.

Să citească B. propozițiunea întâiu. S'o mai citească și P! Cu ce literă este scrisă la început? (Mare). Dece? (Pentru că întotdeauna propozițiile se scriu se încep cu literă mare). Mai uitați-vă odată, cum este scrisă propozițiunea aceasta!

Acum scrieți și voi această propozițiune (Copii închid cărțile, când scriu). Să citească a doua propozițiune!! Acum să citească unul până adevădat eu! Cu ce literă este începută și această propozițiune? (Mare). De ce? (Pentru că și după punct, propozițiunile se încep tot cu literă mare). Ce semn mai vedem noi că mai sunt aici? (Două puncte și virgula).

Copii, două puncte se pun pentru că după ele se înșiră sau se enumeră mai multe nume, iar aceste nume se despart unele de altele prin virgula.

Mai uitați-vă odată cum e scris ceea ce am citit noi acum pe urmă. Deschideți cărțile! acum scrieți și voi partea aceasta! Așa se continuă până la sfârșit.

Corectarea. Copii, acum degetul arătător dela mână stângă îl puneți pe carte, iar cel dela mână dreaptă pe scrisul din caiet. Urmăriți dacă ați scris și în caiet chiar așa cum este în carte.

Unde ați greșit corecții, iar dacă ați lăsat o literă sau un cuvânt afară, puneți în locul lor semnul acesta: V și scrieți cuvântul sau litera lăsată afară. În acest timp propunătorul cercetează scrisul fiecăruia, observă o greșală comună, o scrie la tablă, explicând cum trebuie scris.

Rezumat. Ce-am făcut noi acum? (Am copiat o bucată din cartea caiet). Ce-am făcut mai întâi? (Am citit din carte, observând cum este scris).

Și pe urmă ce-am făcut? (Am scris și noi, închizând cărțile, așa cum este scris și în carte).

Aplicarea. 1. Acum copiați voi tot așa cum am copiat împreună aici. (Se arată până unde). 2. Acasă să copiați bucată: „Cățelușul”, așa cum am copiat aici în clasă, însă fără greșală.

Preocupări metodologice și educative în cursul lecției. Educația intelectuală. Am întrebuințat metoda analitic — sintetic, citind bucata în tregime și pe urmă am recitat și scris parte cu parte. Ca mijloace de învățământ am avut: cartea, caietul, cerneală, toc etc.

Întrebuințând metoda analitic-sintetic, am respectat drumul natural al minții copiilor la aceste cunoștințe. În lecție am condus copiii în fel ca singuri să-și câștige cunoștințele, deci forma întrebătoare, respectând astfel principiul activismului.

S'a făcut educația: atenției, judecării și memoriei, prin faptul, că elevii au fost puși să observe cum este scris în carte, să judece de ce este scris așa și apoi să reție prop. pentru a putea scrie și ei.

S'au cultivat simțurile: auzul și a văzului.

Corelecțiile s'a făcut cu înțuița, conversând despre pomii și poamele din grădina.

Educația sentimentelor. S'a cultivat sentimentul estetic prin faptul, că nu s'a tolerat o scriere murdară și neîngrijită.

Educația voinței. S'a făcut prin îndemnul de a se sili să scrie corect și frumos.

Educația fizică. S'a făcut prin faptul, că li s'a atras atenția asupra poziției corpului la scris, făcându-i chiar conștienți despre aceasta. Înainte și după terminarea lecției am făcut câteva exerciții gimnastice. La sfârșitul lecției elevii au fost puși să deschidă ferestrele pentru aerisire.

Nr. 4453/932. Revizoratul școlar în baza adresei Ocolului silvic Cluj — pune în vedere școalelor primare, cari au fost improprietărite cu loturi necesare pentru creșterea și arborizarea necesare la aprovizionarea lemnului de foc, să se adreseze directorilor silvice pentru a primi lămuririle necesare la plantarea loturilor dispuse. Școlile din raza acestui ocol — Arad — la cerere vor primi puștii de salcia acestui ocol.

D I V E R S E.

Organizarea școlară în Cehoslovacie¹⁾

Populația: 14.535.000 locuitori (în 1928):

Copil în vârstă de școală: 1.898.000 (în 1926)

Frequentează școalele: 100%,

Școlaritate obligatorie: dela 6—14 ani.

Școale pentru copii mici.

Școalele pentru copii mici nu sunt obligatorii, ele sunt gratuite și publice; primesc copiii dela 3 ani în sus. Sunt susținute de stat, de comune sau de asociații private.

Școale primare.

Școalele primare primesc copiii dela 6—14 ani. În orașe, băieții și fetele învață separat, dar în școalele sătești învață împreună.

La vârsta de 10—12 ani, numeroși elevi din școalele primare intră în școalele primare superioare, fie în școalele secundare.

Școalele primare superioare se compun de regulă din 3 clase, cărora se adaugă câteodată un curs complementar de un an. Elevii din aceste școale intră în cele din urmă în viața practică, sau își continuă studiile în școalele secundare sau în diferite școale profesionale. Pentru copiii înăpoiți, (surdo-muți, infirmi, copii atinși de defecte morale sau fizice) s'au creat școale primare speciale.

Învățământul secundar.

Învățământul secundar cuprinde: gimnaziile, școalele reale și școalele normale.

Gimnaziile (8 clase) sunt de 3 tipuri: gimnaziu clasic, gimnaziu real, gimnaziu real modificat.

Școalele reale au 7 clase și școalele normale 4 clase. Din 1931, gimnaziile și școalele reale cuprind un prim ciclu de studii comune, de 2 ani fără latină. În anul al 3 și al 4 gimnaziul clasic și gimnaziul real încep învățământul latinei, în timp ce școala reală și gimnaziul real modificat încep învățământul limbii franceze. Pentru celelalte materii, programele rămân comune. Nu se diferențiază unele de altele decât cu începere dela

¹⁾ Revista generală a învățământului extrage din o lucrare publicată de către Centrul Internațional de educație dela Geneva partea privitoare la Cehoslovacia; pe care o redăm și noi.

anul 5, după diferitele tipuri de instituții numite mai sus. Școalele reale, după noua lege, vor avea de asemenea clasa opta.

Învățământul superior.

Universitatea cuprinde 5 facultăți și școala politehnică 8 secții, la care, în afară de aceste instituții, trebuie să cităm școala superioară de agricultură, școala națională veterinară, școalele de arte frumoase și mai multe alte școale speciale. (Școala superioară de documente, școala națională de bibliotecari, școala de științe politice, școala de previziune socială, etc.)

Pregătirea profesorilor.

Școalele normale primesc elevi în vârstă de cel puțin 15 ani, veniți din școala primară superioară sau din clasa 4 a învățământului secundar. Normaliștii urmează 4 ani de cursuri. Examenul de maturitate, cu care se încheie aceste studii, dă dreptul de a intra în învățământul primar ca stagiar.

Pentru a fi admiși definitiv, stagiarii trebuie să treacă după 2 ani, la examene.

Elevii ieșind din celelalte școli secundare pot deveni de asemenea institutori. Ei trebuie să urmeze pentru aceasta un curs special de un an. Aceste cursuri au fost organizate în mai multe școli normale.

În afară de acestea, există o facultate de pedagogie, și academii pedagogice de un an.

Învățătoarele pentru copii mici și institutoarele pentru învățământ menajer își fac studii în școli normale speciale, timp numai de 2 ani.

Pentru a deveni învățător de școală primară superioară, trebuie să se predate în școala primară și să fi trecut un examen într-o școală normală în fața unei comisii speciale.

Profesorii din învățământul secundar trebuie să aibă diplomă de maturitate, să fi făcut 4 ani de studii la Universitate și să fi obținut licența și un certificat de aptitudini pedagogice. După un stagiu (cu salariu) de 3 ani sunt numiți cu titlu definitiv.

Școalele profesionale.

După școala primară superioară, se poate intra în școalele profesionale, industriale, agricole, comerciale, care se împart în: grad inferior superior, sau școli de ucenici.

Există un versităț populară pentru instrucția adulților.

II. Examene și echivalențe.

În învățământul primar, copiii cari au terminat o clasă pot trece în clasa următoare fără examene.

Pentru a intra în școalele secundare, se cere un examen de admitere foarte simplu, care este mai de grabă un control al cunoștințelor elementare dobândite. Acest examen poate fi depus după a patra clasă primară sau după a cincia.

Se tinde de altfel, din ce în ce mai mult, a înlocui acest examen prin examene psihologice și prin buletinul individual (fișă psihologică) al elevului, redactat de institutor în timpul anului școlar. Acest procedeu care a fost întrebuințat deocamdată decât cu titlu de încercare în câteva școale a fost prescris în mod general cu începere din 1930.

Dela această dată, deasemenea trecerea elevilor dela școala primară superioară la școala secundară a fost foarte mult ușurată.

Totuși, această trecere se face printr'un examen de admitere și numărul candidaților limitat.

Examenul de maturitate dela școala reală se face la sfârșitul anului al 7 pe când în celelalte secții de gimnaziu, examenul de maturitate se face la finea anului al optulea.

III. Date statistice (1928)

Numărul elevilor în:

Școale primare	1833.579
„ secundare	97.627
„ de comerț	27.005
„ industriale și profesionale	54.564
Cursuri pentru adulți (industriale comerciale)	159.919
Școale de agricultură	9.459
„ populare de agricultură	36.218
Universități	16.968
Școale politice	10.734
Alte instituții de învățământ superior	1.197

Cărți și reviste.

Petru Zoțlu: Lecțiuni practice din Aritmetică pentru cl. III. primară. Recomandăm cititorilor noștri, pentru consultare această lucrare didactică. Se găsește la Autor, Școala primară Nr. 4, Brad, costă 35 Lei.

INFORMAȚIUNI.

Ministerul instrucțiunii fiind informat că, în multe județe, desemnarea președinților de cercuri culturale a provocat nemulțumiri printre învățători, a dispus ca, pe viitor, președinții de cercuri să fie desemnați de subrevizorii școlari cu aprobarea revizorilor-inspectorilor.

Cărțile de recenzat la ședințele cercurilor culturale, cum și subiectele conferințelor, vor fi indicate, de asemenea, de către revizorii inspectorilor.

Ministerul instrucțiunii a dispus ca directorii și directoarele de școli primare, din întreaga țară, care au împlinit 34 ani de serviciu în învățământ să fie desărcinați din calitatea de directori.

Ministerul instrucțiunii a dat o decizie prin care stabilește că nu mai pot fi numiți directori de școli primare membrii corpului didactic care au împlinit 34 de ani de serviciu.

Ministerul instrucțiunii a aprobat tuturor învățătorilor-ajutori căzuți la proba practică pedagogică depusă în urma examenului excepțional din Septembrie 1932, reexaminarea lor la această probă, după ce vor fi făcut o practică de două luni la o școală de aplicație.

Ministerul instrucțiunii a făcut cunoscut subrevizorilor școlari să permită elevilor din școlile primare rurale ca, sub conducerea învățătorilor, să participe la distrugerea dracilei (ruginei) care a făcut atâtea ravagii în culturile de grâu.

☐ Ministerul instrucțiunii a hotărât să înființeze, la Constanța, școală complementară pentru „indeletniciri de apă” cu absolvenții școlilor primare între 12—16 ani.

Vor predă cursuri practice un ofițer de marină, un naturalist ihtiolog și maeștri de unelte de pescuit.

Școala este patronată de Liga Navală.

☐ Ministerul instrucțiunii a dat un ordin circular tuturor subrevizorilor școlare prin care le pune în vedere ca, de acord cu comitetele școlare, să tipărească și să afișeze în fiecare sală de clasă tablouri cu numele eroilor din localitate, morți în războiul de întregire.

Poșta redacției. Nrul precedent al revistei noastre a fost dublu la pag. formând astfel Nr. 8—9 Oct.—Nov. din seria anului curent, ceea ce poate constata la pag. primă. Pe învălițoare din greșală s'a trecut numărul Nr. 8 Oct. Rugăm să se facă corectarea necesară.

COMUNICĂRI OFICIALE.

BREVIZORATUL ȘCOLAR DIN ARAD

No. 4212 1932

ad la 25 Noemvrie 1932.

Ordin circular.

Potrivit ordinului On. Minister al Instrucțiunii No 143334 | 1932, pe lângă activitățile culturale obicinuite, s'au organizat 7 cercuri regionale în județul nostru, compuse din mai multe cercuri mici. Aceste cercuri cari vor ține o singură ședință pe săptămână, vor fi prezidate de către Inspectorul, Revizorul de regiune ori Subrevizorul de județ.

Programul acestor cercuri regionale la ședințele intime îl comunicăm mai jos și rugăm pe D-nii președinți ai cercurilor culturale mici să-l facă cunoscut la toți membrii corpului didactic, aparținători cercului său.

Prin urmare fiecare membru al corpului didactic primar, se va prezenta la ședința cercului regional la data fixată mai jos, fără altă comunicare.

Totodată rugăm pe D-nii președinți ai cercurilor culturale să facă cunoscut celor interesați subiecțiile ce au de prelucrat pentru ședințele cercurilor regionale.

11. Ședința publică la cercurile regionale, va consta dintr-o serbare școlară organizată de școala unde se ține ședința, care va fi deschisă printr-o conferință scurtă a directorului școlii respective cu subiect din preocupările satești, după care urmează programul executat de elevii școlii.

Prin organizarea și punerea în ființă a cercurilor regionale, se tinde să se realizeze sub o altă formă vechile cercuri județene. Ele constituiesc unul din prilejurile mai frumoase, în care se pot manifesta spiritul de solidaritate și zelul profesional al învățătorilor.

Cercurile regionale cu programele lor sunt următoarele:

I. Cercul regional 1. Arad la care aparține cercul cultural 1—11. din orașul Arad cu 124 învățători, va ține ședința anuală la 19 Februarie 1932 la școala No. 1 de băieți. Lecția Practică va fi din geografie cl. IV. pregătită de învățătorul clasei. Urmează recenzia următorului subiect:

„Invățământul despre natură în școala primară” Recensori Eugen Spinanțiu, Cornea și C. David învățător la școala de aplicație. A doua conferință:

„Pedagogia lui Dr. Gh. Popa” conferențiar Dl T. Mariș profesor de pedagogie la școala normală de băieți Arad.

II. Cercul regional Șebîș, la care aparțin următoarele cercuri culturale: Hăldău, Gurahont, Pleșcuța, Almaș, Șebîș și Buteni, cu 120 învățători

Ședința anuală se va ține în Gurahont la 21 Mai 1933 la școala primară de băieți în alt local potrivit mai mare. Lecția practică: Memorizări la cl. IV predată de învățătorul clasei. Conferința: „Importanța Folclorului pentru educație” Recensori: Bocușanu Gh din Moneasa, Filipescu din Prunișor și Romul Drincu din Neagra

III. Cercul regional Pâncota, la care aparțin cercurile: Ineu, Pâncota, Șilindia, Șimonești și Cermeiu cu 109 învățători. Ședința anuală se va ține în 19 Martie 1933

în Ineu. Lecția: Intuiție la cl. I predată de inv. clasei. Conferința: „Regionalismul”. Recensori: Popescu D. Ioan, Albu Gh. din Ineu, D. na Furd. i Elena din Boșg.

IV. *Cercul regional Chișineu-Criș* Aparțin cercurile: Chișineu-Criș Zărand, Cărlăuș și Secodor cu 103 învățători.

Ședința anuală se va ține la 7 Mai 1933 în Chișineu-Criș. Lecția: Științe naturale la cl. III. Conferința: „Activismul în școala primară”. Recensori: N. Cărlăuș din Șepreus, I. Cărlăuș din Grăniceri și Alex. Constantinescu din Săntana.

V. *Cercul regional Radna* la care aparțin cercurile: Radna, Săvășin, Vădăraș, Ilteu și Bârzava cu 65 învățători.

Acest cerc regional își va ține ședința anuală la 9 Aprilie 1933 în com. Radna. Lecția practică: Deslegarea unei probleme din Matematică la cl. IV. Recenziune: „Metoda centrelor de interes”. Recensori: I. D. Ungureanu, din Băluța, Mădăraș și Bălă din Cladova, I. Marcu Soliste.

VI. *Cercul regional Pecica* la care aparțin Cercurile: Pecica, Curtici, Nădlac, Dorobanți cu 130 învățători. Acest cerc își va ține ședința anuală la 26 Martie 1933 în comuna Rovine. Lecția practică: Din Istoria Neamului, la cl. IV. Recenziune: „Dreptul și școala”. Recensori: Mihai Gheran din Șeitin, Istorescu din Nădlac și Ștefan Gherban din Pecica.

VII. *Cercul regional Șiria*, la care aparțin cercurile: Șiria, Sârbăteni și Șeitin, cu 70 învățători. Ședința acestui cerc se va ține la 18 Decembrie 1932 în comuna Șiria. Lecția Practică: Din cetire la cl. III. Recenziune: „Studii metodice”. Recensori: A. Burtică din Galșa, Gh. Tudor din Corăști și Ștefan Florica din Șiria.

La ședința publică pe lângă cuvântul de deschidere a directorului local, nu trebuie să lipsească Conferința populară cu subiect din nevoile locale, cu care se încheie cineașă cel mai bun conferențiar dintre învățători, care se va designa de către revizoratul școlar.

• • •

Nr. 4194 932. **Revizoratul Școlar Arad.** Examenul de admitere în învățământ s'a amânat pe 16 Dec. 1932. Candidații la examenul de admitere trebuie să aibă 3 ani de funcționare efectiv cu titlul provizor.

Fie care Candidat va prezenta comisiei examinatoare Planul de lecții (Textul de pregătire) lucrate în cei 3 ani de funcționare. Chestionarea constă din o convorbire din obiectele de cultură națională din programul școlilor normale și asupra nouilor metode în educație, precum și o lecție activă. Obiectele de cultură națională cerute sunt: Istoria, Geografia, Limba Patriei. Nota de admitere este 7.00.

Acești candidați, cari sunt noui veniți în județ și cred, că nu s'au trecut pe tablou, vor prezenta în fața comisiei aceste doveditoare, cari vor înainta de cu vreme. Direcțiunei Școlii normale de băieți Arad.